

μονάχα τὸ παιδί τοῦ Νταλαμάγκα καὶ τῆς Μαντίνας, μὰ ὄλου τοῦ νησιοῦ. Ρίχνανε σμπάρα, ἀνοίξανε τῆς ἐκκλησίαις, χτυπάγανε τῆς καμπάναις, φιλιόντουσαν μέσ' στὸ δρόμο σὰν νᾶτανε Ἀνάστασι, γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ καπτὰν Γιάννη. Ἡ γυναῖκες φωνάζανε ἢ μιὰ στήν ἄλλη ἀπὸ τὰ λιακωτά: «Ἦρθε τὸ Χρυσώ», «Ἦρθε τὸ Χρυσώ», καὶ κατεβαίνανε καὶ τρέχανε στὸ πόρτο γιὰ τὸ καλῶς ὤρισε. Τὰ παλληκάρια φωνάζανε γιὰ τοὺς μπαντιδούς: «Θράψι, θράψι! οὔτε ρουθοῦνι!» καὶ τὰ παιδιὰ χωρατεύανε· ὁ Μπαρρούς, ἔλεγε ὁ ἓνας· «μπαρούτη», ἔλεγε ὁ ἄλλος. «Στάχτη καὶ μπουλμπερη» ὁ παρά πέρα, καὶ γελοῦσαν σὰν παλαβά. «Ὅλοι μαζί τὴν πῆγαν στὸ σπίτι της. Τὰ Νταλαμαγκέϊκα πῆγαν νὰ πέσουν ἀπ' τὸν κόσμο. Ὅλοι θέλαν νὰ ἰδοῦν. Ἡ Χρυσώ καθότανε ἀνάμεσα στοὺς γονέους της ποῦ κλαίγανε, τούτη τὴ φορά ἀπὸ χαρὰ, κ' ἡ Βασίλω κατάχαμα μὲ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο στὰ γόνατα τῆς κυρᾶς της. «Καλῶς τὰ δεχτήκατε!» φωνάζαν ἀπ' ὄλαις τῆς μεριαῖς μὲ γέλια καὶ χαραῖς. Μὰ ἡ στενοχώρια καὶ τὸ σπρωξίδι ἦταν τρομάρα κι' ὄλο ἓνα ἐρχόντουσαν. Ἔτσι κι' ὁ καπτὰν Λεφτέρης σηκώθηκε, πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὴ Χρυσώ καὶ φώναξε: «Ἀνοίχτε, ρε παιδιὰ! Θὰ κατέβῃ κάτω τὸ Χρυσώ νὰ χορέψωμε!» καὶ τράβηξε μπροστὰ μὲ τὸ σκουφί του ἀπάνω στὸ ραβδί. Ἐμπουκάρησαν τότε ὄλοι στήν αὐλὴ κι' ἀνάσανε τὸ σπίτι ἀπάνω. Πέντε μερόνυχτα χορεύανε, μπροστὰ ὁ Τριτσιμπίνας, σαλτάροντας ἀπὸ πάνω ἀπ' τὰ τραπέζια καὶ τραγουδώντας «λεῖμονιά, λεῖμονισμένη» ἴσα μὲ ποῦ τοῦ κόπηκε ἢ φωνὴ κ' ἢ μέση καὶ πῆγε καὶ κοιμήθηκε.

Ἡ Χρυσώ ξαναῦρε τὰ παληὰ της γέλια κ' ἦταν ὄλο χαρὰ ποῦ ξαναγύρισε στοὺς γονέους της καὶ στὸ νησί. Ὅλη τὴ σκέψι της τὴν εἶχε σ' αὐτοὺς ποῦ τοὺς ξανάβλεπε τόσο ἀνέλπιστα καὶ τοὺς ἤθελε ἡσυχούς καὶ εὐτυχισμένους. Μὰ μὲ ἡμέραις, ὅταν εἶχαν πιά τελειώσει τὰ ταθατούρια καὶ καθένας ξανάπιασε τὴ δουλειά του, ἡ Χρυσώ πολλαῖς φοραῖς πῆγε καὶ κάθησε στ' ἀκρογιάλι καὶ κυττάζοντας πέρα κατὰ τὸ Νοτιὰ τὸ ἀτελείωτο τὸ πέλαγος, συλλογιζότανε τὸ Σταμάτη καὶ τὸν ἔκλαιε κρυφά.

(Ἐν Πλαϊζάν τῶν Παρισίων, Μάιος 1912)

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ἀρχιψεύστην

Τοσο ζυμώθηκ' ἢ ψευτιά μέσ' στὸ δικό σου αἷμα,
ποῦ καὶ ἀλήθεια ἀκόμ' ἂν πῆς, μοιάζει πῶς εἶνε ψέμμα.

Εἰς φιλάργυρον

Εἶδε ὄνειρο πῶς ἤμῃχανε κλέφτες στὴ κάμαρά του,
Καὶ τρομαγμένους σηκώθηκε καὶ μέτραε τὰ λεφτά του!

ΣΑΤΑΝΑΣ